

csak nem akar már tenni semmit. Ül s megy Jeruzsálembe. A fény bokáját bilincsbe verte, derekára hurkot vetett.

Azután föltámad. Rommá lőtt város van mögötte, leomlott fal, parittyakövek. A tegnap vagy a Végső Nap jelei? A katonák fegyverei mindenesetre tökéletesednek; valamikor lándzsa volt, itt ismétlő karabély, s lehet még lézer-vető is. Krisztus mégis föltámad. Éji csöndben, nem zavarva sem az örök hortyogását, sem a pergő homok nesztét. Aszott balját engedelmesen kifelé fordítja, fekete jobbával egy sírkőre támaszkodik. Kicsit fáradt. Megnyúzott, betemetett, elplanírozott, fűvel benőtt Krisztus hányta le magáról a földet, s még most sem dicsőséges; de szelídsége a dolgok velejéig hatol, s gyermeki függetlenségében van valami hátborzongató. Fejét a halál az üdvösség Fekete Diójává érlelte. Rongyai és bordái egységben hullámznak. A sírkövek pedig úgy izzanak, mint egy temető alá rejtett csillag tükéi. Ezt jelenti: Föltámadtam!

Úl egy öreg móc a toronyhoz támasztott létra tetején. Haja lompos, szakálla gondozatlan, ott gubbaszt: egy szent vagy a falu bolondja? Mindegy. Figyel. A szeme riadt, de lát. Tekintete biztos, de várakozó. Bent lát, belül él át, és tudja, hogy minden bent kiáradt már, *kint van*; csak ő figyel! Nemsokára lemászik, bemegegy a fehérre meszelt sekrestyébe, húz egy-két vonást egy papírlapra, s újra fölkúszik a létrára.

Az Önarckép jól táplált adóügyi főellenőrt ábrázol. Kimosakodott és éppen indul „egy nagy, komplett zabálásra”. Fenyegetve van, látszik rajta; saját Krisztusának igazsága közeledik feléje. Hisszük, hogy megmenekül.

Vasas László

G y ő z e l e m

*Emelték a testet
vér-pikkelyes fáról.
Nikodémus szállt föl
szikla-kupolából.*

*Arcát moha-bolyhú
szakáll borította.
Szívét bánat-kagyló
érecként szorította.*

*Magdolna a kőre
borult tüzes jajjal.
Lobogott a zászló.
Örködött az angyal.*

*Emmauszba tartó
Vándor koronáján
rubin-tövis rezdült.
Menekült a Sátán.*

*Virrasztó kakasok
hajnalt kiabáltak.
Seb-tapintó keze
tündökölt Tamásnak.*

*Vadrózsa-saruban,
naplángú palástban
mosolygott a Mester
Atyja kapujában.*

K á l v á r i a

*Kezüinkből csörömpölt
méz-csorgató bögre.
Bodza fehér bárány
tűztől bukott földre.
Bronzbarna csikónkat,
vér-csizmás lovacskát
duzzadt bögyű lángok
ágaskodva falták.
Szögek rúgtak vissza
szárnyas kalapácsot.
Mennyei bíborban
forogtak a bárdok.
Krisztus-fej világot
vas-koszorús párnán.
Lándzsát rejtő kőre
hanyatlottunk árván.
Lándzsát rejtő kőre,
fölhasított tájra,
bitorlott bástyára
nem szállhat a páva.*